

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně: **Y. Z.**, nar., alias, nar., st. příslušnost Čínská lidová republika, zajištěna v, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 23.1.2014, č. j. č. j. KRPB-19960-12/ČJ-2014-060027,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně žalobou napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného s tím, že správní orgán vydáním rozhodnutím porušil § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 správního řádu, protože v rozhodnutí o zajištění nebylo dostatečně zkoumáno, zda je zajištění nezbytně nutné, zda nepostačovalo uložení mírnějších opatření k dosažení sledovaného cíle. Napadené rozhodnutí sice úvahu o tom v odůvodnění obsahuje, podle žalobkyně je však nedostačující. Konstatování týkající se možnosti hlášeného pobytu, dostatku finančních prostředků, přítomnost příbuzných či známých na území ČR schopných složit finanční záruku považuje za obecné konstatování bez ohledu na konkrétní okolnosti tohoto případu. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný snažil zjistit, zda žalobkyně má možnost peněžní prostředky na složení finanční záruky opatřit od osob, s nimiž byla v kontaktu v Maďarsku či Rakousku, přičemž tato možnost se nejeví nereálnou. Skutečnost, že nemá v ČR stálý pobyt neznamená, že není schopna plnit povinnosti v § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Je třeba přihlídnout k tomu, že před vstupem do ČR požádala o mezinárodní ochranu

v Rakousku, kde řízení dosud neskončilo a proto je nutno na ni nahlížet jako na žadatelku o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady č. 2003/9/ES ze dne 27.1.2003. Tato směrnice se na ni vztahuje jak během pobytu v Rakousku, tak i během pobytu v ČR po dobu, než bude vydána zpět do Rakouska na základě Dublinského nařízení. S odkazem na čl. 13 odst. 1, 2 a čl. 14 přijímací Směrnice dodává, že tyto byly transponovány do zákona o azylu v ust. § 79 odst. 3. Pokud tedy osoba není umístěna v ZZC, je povinnost poskytnout ubytování v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra, v němž může mít hlášený pobyt. Je-li důvodem zajištění pouze to, že se na žalobkyni vztahuje dublinské nařízení, žalovaný mohl žalobkyni zajistit za účelem jejího přemístění tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku v tom či onom jednotlivém případě a nelze-li účinně použít mírnější donucovací opatření. Žalovaný pochybil, když se nezabýval tím, zda na základě zjištěných okolností existuje v případě žalobkyně vážné nebezpečí útěku. V tomto neučinil žádnou úvahu, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Napadeným rozhodnutím shora specifikovaným žalovaná rozhodla tak, že cizinku podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 30 dnů. Žalovaná vycházela ze zjištění, že dne 23.1.2014 byla cizinka kontrolována hlídkou Policie ČR – oddělení pobytových agent Břeclav v mezinárodním vlaku N476 jedoucího na trase Budapešť - Varšava a cizinka hlídce předložila ke kontrole cestovní doklad vydávaný občanům ČLR v zahraničí, vydaný čínskou ambasádou v Maďarsku na jméno Y. Z., nar., v němž nebylo vylepeno žádné platné vízum nebo povolení k pobytu. Téhož dne byla provedena prohlídka zavazadel, v nichž byla nalezena karta žadatele o azyl Rakouska, vydaná na jméno X. Z., nar., dále nalezeny OP a ŘP Číny s datem narození Na žádost bylo zodpovězeno, že držitelka plastové karty je žadatelkou o azyl v Rakousku a řízení není ukončeno. Do protokolu jmenovaná uvedla, že přicestovala do Itálie, kam měla platné vízum na tři měsíce, po týdnu odcestovala do Rakouska, autem do Vídně, řidič (Číňan) jí odebral čínský pas a vysadil na úřadu, kam měla jít sama a nahlásit jiné jména a datum narození, což učinila. Tentýž den jí byla vydána červená karta žadatele o azyl a v Rakousku se zdržela 7 dní. Poté odcestovala do Maďarska, kde požádala o vydání nového cestovního pasu na čínské ambasádě. Z Maďarska cestovala 22.1.2014 do Polska, kde si chtěla vydělat peníze na letenku zpět do Číny. Při této cestě byla zadržena policií. Žalovaná uvedla, že první bezpečnou zemí, kde požádala o azyl byla Rakouská republika a ta je zemí příslušnou k posouzení její žádosti o azyl a zároveň je povinna žadatelku přijmout zpět. Bylo proto zahájeno řízení o předání cizinky na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 do Rakouska, cizinka neoprávněně vstoupila na území ČR a zároveň jde o cizinku, která má být předána do Rakouska. Proto byl dán zákonný důvod pro její zajištění. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu hovoří o tom, že i před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, proto správní orgán posuzoval, zda je v daném případě možné uplatnit tato mírnější donucovací opatření. Pro zkoumání naplnění podmínek ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo zjištěno, že cizinka nemá na území ČR hlášený pobyt, ani nemohla mít, neboť do ČR přicestovala bez povolení úřadů, pouze s úmyslem využít ČR jako tranzit, nemá ani dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací vyhoštění, v ČR nemá příbuzné, známé, kteří by za ni finanční záruku složili.

Cizinka neměla a nemá v úmyslu pobývat v ČR, neboť cílem cesty bylo Polsko. Správní orgán dovozuje nebezpečí, že na území ČR nebude dobrovolně očekávat na výsledek řízení o jejím předání do Rakouska a pokusí se do Polska odcestovat. Proto v daném případě nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. V době rozhodování o zajištění nebyly známy žádné překážky, které by bránily předání cizinky do Rakouska, v ČR nemá příbuzné ani známé a nechce zde ani pobývat, proto bude předána do Rakouska, kde jí nehrozí uložení výkonu trestu smrti, mučení či nelidské ponižující zacházení nebo trestání. Správní orgán dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněno rozhodnutí o zajištění cizinky podle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejího předání, neboť na území ČR pobývala nejméně dne 23.1.2014 neoprávněně. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení o předávání cizinců do Rakouské republiky, přičemž tato lhůta v sobě obsahuje dobu nutnou pro doručení podkladů na dublinské středisko, čtrnáctidenní lhůtu na odpověď na žádost o převzetí cizince a dále je nutná lhůta pro komunikaci mezi příslušnými orgány České a Rakouské republiky a doba pro realizaci samotného předání.

Žalovaná ve vyjádření uvedla ve vztahu k namítanému porušení § 129 zákona o pobytu cizinců v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně, jak sama uvedla, prakticky od svého příjezdu do Rakouska do chvíle, kdy byla zajištěna policisty OPA Břeclav, kontinuálně porušovala právní předpisy EU a jednotlivých zemí (do Itálie přicestovala na vízum za účelem turistiky, po týdnu odcestovala do Rakouska s úmyslem nalézt si práci, když se jí to nepodařilo, požádala pod jinou identitou v Rakousku o mezinárodní ochranu, ze zařízení, kde byla ubytována po týdnu utekla a odcestovala do Maďarska, čímž nerespektovala povinnost zdržovat se na území smluvního státu, v němž o mezinárodní ochranu žádala do doby rozhodnutí o své žádosti a když nenalezla práci ani v Maďarsku rozhodla se odcestovat do Polska, vstoupila na území Slovenské republiky a České republiky bez vědomí a povolení úřadů s úmyslem pokračovat do Polska a na pobyt v těchto smluvních státech, s výjimkou Itálie, neměla vízum). Takové jednání nedávalo záruku, že bude v případě uložení mírnějších opatření se zdržovat na území ČR do doby jejího předání do státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, do Rakouska. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Správní orgán měl důvodnou obavu, že uložením zvláštního opatření bude ohrožen výkon jejího předání do Rakouska a nebylo možno předpokládat, že je ochotna setrvat na území ČR, než bude předána do Rakouska, odkud utekla. Správní orgán zvažoval i využití mírnějšího opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně namítala, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný snažil zjistit, zda žalobkyně nemá možnost peněžní prostředky na složení finanční záruky opatřit, např. tak, že by se spojila s osobami, se kterými byla v kontaktu v Rakousku či Maďarsku, aby jí předmětnou částku půjčili, tak sama žalobkyně vlastně tuto možnost popřela vyjádřením do protokolu. Uvedla totiž, že se rozhodla jet do Polska vydělat peníze na koupi letenky zpět do Číny, což by zajisté nebyla nucena, kdyby požádala o zapůjčení finančních prostředků v Maďarsku či Rakousku, pokud by byly tyto osoby ochotny jí peníze půjčit. Žalobkyně dále namítá, že by splňovala podmínky ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pokud by byla dodržována Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27.1.2003 a dovolává se čl. 13 odst. 1, 2 této Směrnice. Žalovaná však tento výklad považuje za mylný s odkazem na citaci čl. 3 odst. 1 přijímací Směrnice a pokud Soudní dvůr Evropské unie řešil otázku týkající se uvedené směrnice, pak tento případ se týká žadatele o azyl ve vztahu k jinému státu. Shora uvedená Směrnice stanovující minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl podle rozhodnutí shora uvedeného soudu musí být vykládáno v tom smyslu, že jde o členský stát, kterému byla podána žádost o azyl a tento je povinen poskytnout minimální podmínky přijetí žadatelů o azyl stanovené Směrnicí tomuto žadateli o azyl. Žalobkyně však

tuto Směrnicí nenaplnjuje, neboť v ČR nepožádala o mezinárodní ochranu, v opačném případě do doby, než by byla vyřešena otázka, zda bude žadatelka předána do země příslušné k posouzení žádosti, by byla oprávněna využívat veškeré výhody plynoucí ze Směrnice shora uvedené. Tato byla transponována do čs. právního řádu do ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepožádala v ČR o mezinárodní ochranu a zároveň ČR není příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, má žalobkyně na území ČR statut cizince do doby, než bude předána příslušným rakouským orgánům. Žalobkyně nebyla zajištěna jen z důvodu probíhajícího Dublinského řízení, a ani z obsahu napadeného rozhodnutí se správní orgán na to neodvolává. K zajištění žalobkyně došlo z důvodů uvedených v rozhodnutí vzhledem ke konkrétnímu případu žalobkyně, která vstoupila na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení opravňujícího jí k pobytu, bez peněžních prostředků s jízdenkou do Polska. Žalovaná se dovolává čl. 28 bod 2 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady č. 604/2008 s tím, že v případě žalobkyně existovalo vážné nebezpečí útěku, na což si správní orgán vytvořil názor na základě předešlého jednání žalobkyně, neměl důvod se domnívat, že žalobkyně dobrovolně setrvá na území ČR, než bude předána do Rakouska a tento názor v rozhodnutí uvedl. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán rozhodující o zajištění posuzoval konkrétní jednání žalobkyně (odcestovala z území, kde požádala o mezinárodní ochranu) a neměl důvod se domnívat, že by žalobkyně dobrovolně setrvala na území ČR do doby, než bude do této země předána, což také v rozhodnutí uvedl. Žalovaná se nedopustila porušení Dublinského nařízení, naopak, pokud by nebyla žalobkyně zajištěna, ignoroval by nedostatek finančních prostředků k pobytu na dobu probíhajícího Dublinského řízení, které může někdy přesáhnout i dva měsíce. Žalobkyně nemá možnost zajistit si ubytování, obstarat si legálním způsobem finanční prostředky a je zřejmé, že nemá v úmyslu se dobrovolně vrátit do Rakouska, odkud utekla, tudíž existuje vážné nebezpečí útěku. Konečně neměla ani zábrany uvádět nepravdivé údaje při podání žádosti o azyl, porušovat právní předpisy evropské a vnitrostátní. Podle žalované, v případě žalobkyně bylo zajištění důvodné a zákonné.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Žalobkyně namítá, že vydáním rozhodnutí žalovanou došlo k porušení ust. § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 správního řádu a čl. 28 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013. Soud po posouzení dospěl k opačnému závěru. Žalovaná v rozhodnutí v rozsahu postačujícím pro přezkoumání zákonnosti tohoto napadeného rozhodnutí se řádně zabývala zjištěným skutkovým stavem a všemi okolnostmi, které z něho vyplývaly a které zjistila z úřední činnosti i od samotné žalobkyně v rámci jejího vyjádření a takto komplexně zjištěný skutkový stav správně posoudila v napadeném rozhodnutí. Ve vyjádření žalovaná případně reagovala na všechny námitky a výtky žalobkyně uvedené v její žalobě a soud neshledal důvod pro jiné hodnocení skutkového stavu. Obecně lze konstatovat, že cizinec, který získá vízum pro turistický pobyt v jednom státu Evropské unie a v následujícím období ve velmi krátkých intervalech postupně poruší právní předpisy Evropské unie ale i samotných členských států Evropské unie tím, že na jejich území pobývá bez víza, bez jakéhokoli povolení k pobytu, navíc svévolně a úmyslně opouští členský stát, v němž požádal o mezinárodní ochranu, aniž by vyčkal rozhodnutí o své žádosti, se logicky nemůže dovolávat ochrany s odkazem na právní předpisy Evropské unie. V případě žalobkyně, která nikoliv za účelem turistiky, ale z důvodu neúspěchu v získání zaměstnání cestuje z jednoho státu Evropské unie do druhého, či má v úmyslu další státy využít k tranzitu do dalšího státu, nemůže očekávat, že na území státu, kde bude kontrolována a zadržena při tomto protiprávním jednání, jí bude poskytnuta plná právní ochrana, na základě předpisů EU, které v několika státech úmyslně porušila. Pokud

žalovaná za daného skutkového stavu, který konečně žalobou nebyl zpochybněn, rozhodla o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání státu, který je povinen a oprávněn rozhodnout o její žádosti o azyl, rozhodl zcela po právu a v souladu se zákonem. Tímto svým rozhodnutím alespoň z části či dočasně zamezil, že tato cizinka – žalobkyně bude pokračovat dále ve své cestě po státech Evropské unie a porušovat právní předpisy nejen Evropské unie, ale i jejich členských států. Žalovaná se ve svém rozhodnutí rovněž řádně vypořádala, zda je v případě žalobkyně možné uplatnit zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká námitek žalobkyně soud je neshledává důvodnými a v plném rozsahu odkazuje na obsah vyjádření žalované v žalobě, které nepostrádá logiku ve vztahu k jednání žalobkyně, kterého se dopustila v období před zajištěním. Pokud žalobkyně namítala, že mělo být na ni pohlíženo i v ČR jako na žadatelku o azyl, soud se shoduje se stanoviskem i argumentací uvedenou žalovanou v jejím vyjádření. Pokud cizinec není žadatelem o mezinárodní ochranu v členském státě EU, kde byl zadržen z důvodů porušení právních předpisů vnitrostátních či právních předpisů EU, nemůže se dovolávat ochrany, např. v ČR ve smyslu zákona č. 325/1995 Sb., neboť žádost o azyl v ČR neuplatnil. Uvedené lze beze zbytku aplikovat na případ žalobkyně. Jak je zřejmé ze zjištěného skutkového stavu a z vyjádření žalobkyně, v jejím případě nedošlo k zajištění pouze proto, že se na ni vztahuje Dublinské nařízení, ale zejména proto, že její dosavadní jednání nedávalo naprosto žádnou záruku, že bude ochotna vyčkat na území ČR rozhodnutí o svém předání do členského státu EU, který je povinen rozhodnout o její žádosti o azyl, tj. do Rakouska, když z tohoto státu jako několikadenní žadatelka o azyl utekla. Žalovaná v tomto případě správně posoudila, že u žalobkyně jde o vážné nebezpečí jejího útěku, resp. cestování do dalších členských států EU, zajištění žalobkyně bylo přiměřené vzhledem k jejímu příběhu a jiná mírnější donucovací opatření by byla nereálná a neúčinná. Námitka žalobkyně v žalobě, že měl žalovaný zjišťovat, zda žalobkyně by si mohla peněžní prostředky na složení finanční záruky opatřit od osob, se kterými byla v kontaktu v Maďarsku či Rakousku je zcela nepřípadná, neboť ani sama žalobkyně při svém vyjádření o této možnosti správní orgán neinformovala a cestovala-li po členských státech za účelem získání finančních prostředků na cestu zpět do Číny, ani sama nepředpokládala, že by finanční prostředky mohla od těchto osob získat. Uvedená námitka se soudu jeví zcela účelovou vzhledem k zjištěným okolnostem v této věci.

Po posouzení žalobních námitek soudem s přihlédnutím k řádně a přesvědčivě vyargumentovaným žalovaným ve vyjádření, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová